

BUTTERFLY!

– et essay af Esben Weile Kjær

Da jeg var 12 år, købte jeg et skateboard. Ikke for at stå på det, men for at gå rundt med det. Jeg sad tit på det nede ved ramperne i den lokale skaterpark og så på de store drenge, der fløj rundt. Op og ned for at tage afsæt og blive vægtløse i få sekunder. Det var fascinerende med alt det arbejde, for blot at kunne være vægtløs i et øjeblik. Jeg var ikke en del af det, jeg kiggede bare på. Måske var jeg for doven eller bare forsigtig. Måske interesserede det mig mere at opleve det som et filmset. Jeg kendte det hele fra fjernsynet. Skaterramperne var kulisser i de musikvideoer, jeg godt kunne lide. En bølgen- de arkitektur med tempo. Jeg elskede at kigge på scenariet. Farverne fra graffitien og klistermærkerne som smeltede sammen med printet på tøjet. Jeg købte også spraydåser, mest fordi jeg godt kunne lide lyden af, at de raslede, når jeg gik. Gentagelserne og rutinerne var vigtige. For mig var det hele super-symboler og attitude. Hverken ægte eller uægte.

Jeg samlede på nøgleringe. Jeg havde flere hundrede hjemme på mit værelse, men i mit nøglebundt var der altid kun de samme to. En med en sommerfugl og en med en ørn. Efter skole tog jeg ned i det lokale tivoli, hvis jeg ikke var ved skaterparken. Mange af mine nøgleringe havde jeg derfra. Jeg havde vundet, fundet eller købt dem for penge, som jeg havde tjent ved at sælge lemonade på vejen, hvor jeg boede, til fodboldfans på vej til stadion. Jeg elskede at klatre over hegnet ind til tivoliet, når der var lukket, fordi sommertæsonen var forbi. Jeg syntes, at de lukkede forlystelser var smukke især i solnedgang. Når solens rødlige lys kom ind fra siden og ramte glasset på de pærer, som forlystelserne var pyntet med. Så stod alle de døde maskiner og glimtede helt analogt i efteråret. Som diamantkulisser uden en funktion. Solnedgange er så rørende og kitschede. Dagen slutter altid med en solnedgang, så der kan ske noget nyt i mørket. En solnedgang er en solnedgang er en solnedgang er en solnedgang.

Nogle år senere var jeg med til at besætte en bunker, som oprindeligt var bygget til at være kommandocentral under den kolde krig.

Den var stor og luksuriøs og havde været besat af unge før os. Jeg havde læst om den i avisen, set billeder fra koncerterne dernede og hørt mange historier fra folk, der havde været der. Da vi brød dørene op, så jeg al den graffiti, jeg havde set før på billeder. Det føltes en smule undervældende at se det i virkeligheden. Jeg sov i ske med en ven den første nat for at holde varmen. Vi frøs meget, selv om vi havde min store motorcykel-læderjakke hen over os. Jeg husker ikke så meget andet, kun at der var en sommerfugl. Jeg husker det, fordi jeg undrede mig meget over, at den kunne leve dernede i det lukkede rum. Næste morgen gik vi over i supermarkedet på den anden side af gaden og købte noget mad, som vi ville have med ned til de andre. Da vi kom tilbage, var politiet allerede i gang med at rydde bunkeren. Vores venner blev anholdt og kørt væk.

Sommerfuglen var overalt. Den var næsten tatoveret på alles lænder og ankler, da jeg voksede op. Den var på kjoler, toppe og som grafik på cd'er. Da jeg kom på ARKEN første gang, var jeg 15 år, tror jeg. Jeg husker samlingen ekstremt tydeligt. Damien Hirsts sommerfuglemaleri, Wolfgang Tillmans fotografi af grøntsager og cigaretskodder, Micha Kleins *Crystal Powder from God*. Ikke fordi, at det var omvæltende, tværtimod var det mere en form for genkendelse, fordi værkerne så ud på samme måde som den verden, jeg var vokset op i. Poppet og dystopisk på samme tid. Sommerfuglen har altid været et yndlingsdyr. Det er uden tvivl fordi, at den er et produkt af en transformation. Forandret, men stadig den samme.